

Eduard Marco Escamilla

Ultramarins

Premi Maria Beneyto
Ciutat de València

Per això quan m'hi vaig quedar damunt a soles,
menut com el granís, translúcid entre el gel,
vaig dir-me enmig de l'horta, amerat com un drap,
referma la cadència, no perdes l'equilibri, pedaleja.

a mida

Sé usar carraques velles davall del rotovàtor,
canviar tallants gastats amb claus fixes de ferro,
forcejar amb el temps, seure en socons cilíndrics
per lubricar cargols, femelles de llautó.
Llevar els passadors del capvespre amb destresa,
allisar cavallons sense desfer-ne els caps,
esporgar gesmilers, centenars d'altres plantes,
tirar d'un animal, convèncer-lo amb paraules.
Puc netejar els filtres amb un compressor blau,
afegir carburant al motor dels poemes,
fer música amb el fil d'una fulla de serra,
sentir el retrocés polít d'una culata.
He après a distingir el càntic de la vida,
bandades de pinsans sobre els núvols d'octubre,
arrear amb la veu una cavalleria,
arreglar-me les mans, colpejar de volea.
Fins i tot tinc costum de marxar les partides,
despedir-me dels morts, mai dir-los a reveure,
tastar els fruits del camp, sagnar si hi ha ferida
i ser de nou infant al cap de poques hores.

Diria que no soc un home fàcil,
que odie eixir del camp, seure amb vosaltres,
debatre en entaulats, anar a missa,
repartir salconduits entre col·legues.
Diria que jutjar per omissió
la feina dels bastards no m'incomoda,
ometre alguna ofensa sempre ajuda
a bastir un poc més la hipocresia
del gremi del meu cor en hores baixes.
Diria, si la murga no molesta,
que és trampa contravindre lleis de vida
per tindre subalterns sempre al servici
dels folls que ens aclaparen la mirada,
que em sembla irreverent fer contraban
i al marge del proïsme moure escàndol.
Diria que si encara escric poemes
és perquè sent plaer quan plante cara
i a plena llum el dia aclareix comptes
amb tota la basarda i l'estultícia
que el món ens llança a sobre sense treva,
que no malverse mots per quatre xavos
ni piule a l'empara de les muses
per dir que el mar és blau, la terra plana.
Diria que si vaig perdre batalles,
per molt que alguns poetes contradiguen

el que ara jo mateix ja pose en dubte,
ni vaig perdre l'honor ni l'homenia,
només desenfundí perquè escopiren
bavoses sobre el calze de ma casa,
corones i menuts, la triperia
dels qui es van creure reis de pura raça
obviant que eren tan sols sarsaparrella.
Diria, al capdavant, per no escometre
amb un rossí capat contra fantasmes
que la ira no atenalla l'amor
si bastara amb això i una besada.